

Hart van glas

HART
van
GLAS

MIRANDA PETERS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Hart van glas
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Miranda Peters

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Chinouk Thijssen & Jen Minkman

Eerste druk februari 2018, tweede druk juli 2019
ISBN 9789463864985
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-
kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*In dromen kun je vliegen als een vogel,
hoog boven de wolken
In dromen kun je zwemmen als een dolfijn,
duikend in de golven
In dromen ben je vrij,
om te zijn wie je wilt zijn
In dromen kan alles
Mag alles
Alleen niet dat
wat ik graag wil*

Met een schreeuw klemde ik mijn handen om het dak van de auto en tilde hem op. Zolang de auto op zijn kop lag kon ik niet bij papa komen, en ik moest bij papa komen. Ik moest hem redden. Mama en Iris waren al veilig. Nu papa nog.

Met een klap stuiterde de auto terug op zijn wielen. Sneeuw stooft omhoog, en er rolde een wiel in de richting van de boom die we hadden geraakt. In de verte klonken sirenes en was een blauwe gloed van dichterbij komende zwaailichten te zien. Mama zat op haar knieën in het besneeuwde gras voor het roze autostoeltje van Iris en probeerde haar wakker te krijgen, maar het lukte niet. Mama zag er heel raar uit met dat grote stuk glas in haar voorhoofd.

Ik rende naar papa's kant, maar toen zag ik de vlammen. En de rook. Waar kwam al die zwarte rook opeens vandaan?

'Mama!' gilde ik. 'Papa zit nog in de auto!'

Mama keek angstig op en keek besluiteloos van de auto naar Iris, en weer terug naar de auto.

In paniek rukte ik papa's deur eruit. De rook prikte in mijn ogen en het stonk vreselijk, maar ik moest papa redden. De vlammen likten inmiddels brullend aan de stoel waarop ik vanavond nog had zitten ruziemaken met Iris. Het lawaai deed pijn aan mijn oren. En het ging zo snel...

'Papa!' riep ik. 'Waar zit je vast? Ik maak je los!'

Ik kreeg geen antwoord. Achter me hoorde ik mama wanhopig huilend roepen: 'Hestia! Nee! Ga weg daar! De auto kan elk moment ontploffen!' Maar ik ging niet weg. Ik ging papa redden. Ik tilde het deel van de auto waar het stuur aan vastzat omhoog, zodat ik papa's benen kon zien. Tenminste, dat dacht ik. Er was alleen maar bloed.

Heel veel bloed. Waar waren zijn benen nou gebleven?

Op dat moment deed papa zijn ogen open. Hij glimlachte naar mij, maar meteen daarna zag hij de vlammen. ‘Hestia,’ zei hij zachtjes. ‘Hestia, ga hier weg. Snel.’

‘Nee, papa, ik kom je redden!’

Hij deed zijn ogen heel even dicht en zuchtte diep. ‘Je kunt mij niet meer redden, meisje.’

‘Maar als je hier blijft, ga je verbranden!’ Ik voelde tranen over mijn wangen rollen.

Met veel moeite tilde hij zijn hand op en streelde mijn gezicht. ‘Lief, sterk en dapper meisje van me, zorg alsjeblieft goed voor mama en Iris. Ik hou zo veel van jullie! Wil je dat tegen ze zeggen? Maar jij moet nu terug naar mama en ervoor zorgen dat jullie veilig zijn, begrijp je dat?’

Ik schudde mijn hoofd wild heen en weer. ‘Nee, niet zonder jou, papa!’

‘Hestia! Kom terug!’ hoorde ik mama roepen. ‘Kom terug!’

‘Je moet. Toe, alsjeblieft. Ga,’ fluisterde papa.

‘Nee, papa!’ Ik wilde hem meenemen, maar ik zag zijn benen niet, ik wilde...

‘Het is goed, meisje. Echt. Het is goed...’ En toen vielen zijn ogen dicht.

Het was helemaal niet goed! Radeloos keek ik om me heen en zag dat het vuur aan zijn stoel begonnen was. ‘Nee, papa! Ik had niet met die stomme pop moeten gooien! Ik had niet...’

Maar papa antwoordde niet meer en hield zijn ogen gesloten.

Plotseling voelde het alsof er iets zwaars op mijn schouders lag, en op mijn borst. Het probeerde me omlaag te duwen, naar de grond. ‘Papa...’ Mijn stem was schor van het schreeuwen en gillen en de rook die ik had ingeademd. ‘Het spijt me, papa. Ik hou van je. Ik zal je nooit vergeten.’ Meer dan fluisteren kon ik niet. Ik aaide hem voor de laatste keer over zijn wang, zoals ik iedere avond deed voordat ik naar bed ging.

Toen rende ik hard terug naar mama en pakte haar bij de hand. Ik greep met mijn andere hand het stoeltje met mijn slapende zusje en nam ze mee, verder weg van de brandende auto. Net op tijd, want plotseling klonk er een harde knal en was er geen auto meer. Alleen

maar felgele en oranje vlammen.

‘Nee! Pieter!’ riep mama huilend, terwijl ze met een hand probeerde om Iris wakker te schudden. Ik kneep in mama’s hand, die ik nog steeds vasthield.

‘Ik kon papa niet redden, mama. Het was te laat. Het vuur...’ Er zat opeens iets in mijn keel waardoor ik niet meer kon praten en ik kon het niet wegslikken. Mama trok mijn hoofd stevig tegen zich aan, terwijl ik haar tranen op mijn haar voelde vallen. ‘Papa houdt van ons, mama. Dat moest ik van hem zeggen.’ Mama huilde nog harder, liet me los en zakte op de grond. Ze legde haar hoofd op Iris’ schoot en haar lichaam begon te schokken en te beven. Ze merkte niet eens dat haar kleren vies werden.

De brandweer en ambulance kwamen met gillende sirenes naar ons toe rijden. Met grote ogen zag ik dat een ambulancedokter Iris probeerde wakker te krijgen. De brandweer begon met grote stralen water en schuim het vuur te blussen. Maar voor papa zou het te laat zijn. Papa was dood en het was allemaal mijn schuld.

En toen begon ik zo hard te huilen, dat ik bijna geen adem meer kon halen.

Het eerste wat tot me doordrong was het geluid van de wekker. Het tweede was het geluid van barstend glas en vervolgens hoorde ik een harde bons op de vloer. Ik kreunde en rolde mijn dikke, warme dekbed stevig om me heen. Het was vast Iris die over haar eigen voeten struikelde en tegen de balustrade op de overloop aan knalde, zoals zo vaak het geval was.

In de verte hoorde ik iemand roepen, gevolgd door voetstappen op de trap. Ik draaide mijn hoofd naar rechts om te kijken hoe laat het was, maar ik zag geen wekker. Verward ging ik rechtop zitten. Langzaam draaide ik mijn hoofd naar links, zodat ik het wasbakje in de hoek van mijn kamer kon zien. En de spiegel erboven.

Met een diepe zucht liet ik me weer achterover op bed vallen, terwijl mijn moeder op mijn kamerdeur klopte. ‘Opstaan, Hestia!’ riep ze zo hard mogelijk, alsof ze vermoedde dat ik nog steeds in dromenland was. ‘Het is al halfacht!’ Ze rammelde aan de deur. ‘En waarom heb je die deur altijd op slot?’

Het was in de loop der tijd een gewoonte geworden om mijn deur op slot te draaien. Ik kon me niet eens meer herinneren wanneer ik daarmee begonnen was. Ik zuchtte dramatisch. ‘Ik kan er ook niets aan doen dat school niet gelijkloopt met mijn biologische klok.’ Mijn moeder had me dit argument al zo vaak horen gebruiken, dat ik haar door de deur heen bijna met haar ogen kon zien rollen.

‘Hestia, ik wil je over vijf minuten beneden zien. Je gaat niet zonder ontbijt de deur uit.’

Ik slaakte een zucht toen ik haar de trap weer af hoorde gaan. Iedere ochtend ging het op dezelfde manier. Ik was er inmiddels aan gewend om binnen vijf minuten mijn kleren aan te trekken, mijn haar en make-up te doen en naar beneden te gaan. En het lukte altijd, dus

ik snapte niet waarom ze er iedere keer zo'n punt van maakte.

Ik liet mijn benen over de rand van mijn bed bungelen en rekte me uit. Luid gapend liep ik naar mijn wasbakje en zag vanuit mijn ooghoek mijn wekkerradio op de grond liggen. Daarna wierp ik een blik op de spiegel en zag dat er een grote barst in zat, helemaal van linksonder tot rechtsboven. In de hoeken waren er kleine stukjes glas af gesprongen.

Het was al de tweede ochtend op rij dat ik mijn wekker met zo'n enorme kracht door de kamer had gesmeten en na een blik op het zwarte ding op de grond kwam ik tot de conclusie dat ik een nieuwe zou moeten halen.

Alweer.

Wat was er aan de hand? Waarom begon ik sinds een paar dagen ineens met dingen te smijten? Ik had vannacht weer over het ongeluk gedroomd, maar dat deed ik standaard een paar keer per week. Oké, ik was nooit een kei geweest in het beheersen van mijn emoties, maar dit was anders. Het voelde alsof ik de controle over mezelf verloor.

Ik keek in de gebarsten spiegel. Twee grote felgroene ogen omringd door lange, zwarte wimpers staarden terug. Mijn donkerbruine haar was een vogelnest, zoals iedere ochtend. Ik pakte een borstel, kamde het uit en maakte een staart. Ik pakte een elastiekje en draaide hem drie keer rond tot er een dikke knot boven op mijn hoofd verscheen. Maar mijn haar was zo zwaar dat er meteen grote plukken losschoten en langs mijn gezicht vielen. Ik zuchtte en trok het elastiekje er weer uit. Waarom kon mijn haar nooit eens doen wat ik wilde? Ik probeerde het opnieuw, maar weer lukte het niet. Met een grom trok ik het elastiekje eruit en gooide het met een rotgang tegen de spiegel. Daarna slaakte ik weer een zucht, maar dit keer omdat ik mezelf zo liep op te fokken. Ik pakte een ander elastiekje en maakte een vlecht aan de zijkant, zoals bijna iedere ochtend. Het zat niet geweldig, maar het zat.

Ik deed wat mascara op mijn wimpers en kleepte me aan. Ik besloot een dikke trui aan te trekken, omdat het vroom dat het kraakte. Het was half januari en sinds kerst was het voor mijn gevoel geen dag meer boven nul geweest.

Ik wierp een laatste blik in de spiegel, draaide me met een zwaai om en liep mijn kamer uit. Boven aan de trap schatte ik de afstand in

tussen mijn voeten en de begane grond, greep de leuning vast en sprong in een soepele beweging naar beneden. Met een dreun raakten mijn voeten de grond, maar ik zakte op het juiste moment door mijn knieën om de klap op te vangen, waardoor het leek alsof ik slechts van de onderste trede was gesprongen.

Als Iris van zo'n afstand van de trap sprong, zou ze haar beide benen breken. Ik voelde niets als ik neerkwam. Het was alsof ik niets woog en als een veertje door de lucht zweefde. Het was altijd zo geweest en het was een geweldig gevoel, maar ik vroeg me vaak af waarom ik dat kon en anderen niet. Maar iedere keer als ik mijn moeder ernaar vroeg, zei ze dat het een gave was, wat betekende dat ze geen flauw idee had hoe het kon. Ik had haar zo vaak gevraagd of de dokter misschien een speciaal pilletje had om me weer normaal te maken, maar ze had dat altijd geweigerd. Sinds twee jaar begreep ik pas waarom: ze was bang haar dochter kwijt te raken aan de wetenschap.

'Hestia!' hoorde ik mijn moeder vanuit de kamer roepen. 'Moet je nou echt iedere ochtend een aardbeving veroorzaken?' Ze negeerde voor het gemak maar even het feit dat Iris iedere ochtend met een hels kabaal de trap af strompelde, ook al wisten we allemaal dat ze daar niets aan kon doen. Hoewel er na het ongeluk geen zichtbare schade bij haar was ontdekt, waren haar evenwicht, geheugen en concentratie een stuk slechter geworden dan voor die tijd.

Ik stormde de kamer binnen en trof mijn moeder zittend aan tafel aan in haar ochtendjas, zoals elke ochtend. Iris zat naast haar. Mijn moeders grote groene ogen keken me over de rand van haar beker beschuldigend aan. Ze dronk voorzichtig kleine slokjes van haar hete thee. Donkerbruine plukken halflang haar stonden alle kanten op en vielen bijna in haar mok. Haar pony was wat opzijgeschoven, waardoor ik het tien centimeter lange witte litteken zag zitten dat horizontaal over haar voorhoofd liep. Het was na al die jaren minder zichtbaar geworden, maar nog steeds duidelijk aanwezig, als een blijvende herinnering aan het grote stuk glas dat op die plek in haar gezicht had vastgezet. Maar ook als een blijvende herinnering aan het feit dat papa niet meer bij ons was. En dat ik daar de oorzaak van was.

Ik duwde die gedachte weg en haalde zo nonchalant mogelijk mijn schouders op. ‘Ik moest toch binnen vijf minuten beneden zijn? En wanneer ga je me nou eens Hester noemen, mam, zoals iedereen?’

Mijn moeder zuchtte. Ze wist net zo goed als ik dat er niets zou veranderen. Zij zou me tot in de eeuwigheid Hestia noemen en ik zou tot in diezelfde eeuwigheid blijven volhouden dat ik liever Hester genoemd wilde worden. Ik was vernoemd naar een Griekse beschermgodin, terwijl ik mijn eigen vader niet eens had kunnen beschermen. Ik vroeg me af of mijn moeder beseft hoe ironisch dat was.

Iris drukte grinnikend een hap brood met pindakaas naar binnen. ‘Het klonk alsof er een olifant dwars door het plafond naar beneden kwam,’ zei ze met volle mond, waardoor er belachelijk veel kruimels door de kamer vlogen.

Ik keek haar ongelovig aan. ‘Dat moet jij nodig zeggen.’ Mijn wenkbrauwen schoten veelbetekenend omhoog, maar ik besloot er verder niet op door te gaan. In plaats daarvan liep ik naar de keuken om een kop thee in te schenken. Ik pakte een kom, deed er yoghurt, muesli, fruit en een handvol pinda-M&M’s (mijn *guilty pleasure*) in, liep terug naar de kamer en ging tegenover Iris aan tafel zitten.

Als ze op een bepaalde manier keek, zoals nu, was het net alsof ik mijn vader zag met zijn donkerbruine ogen. Alleen gingen die van Iris schuil achter een paar brillenglazen.

Ik dacht terug aan mijn nachtmerrie. De beelden waren wazig geweest, zoals altijd, maar het gegil en geschraap van metaal op asfalt was meestal luid en duidelijk te horen. Daarna waren de vlammen gekomen die alles verschroeiden. Ik had alleen maar hulpeloos kunnen toekijken hoe papa verbrandde. Uiteindelijk was ik midden in de nacht wakker geworden van mijn eigen geschreeuw.

Ik rilde, want ik wilde er liever niet aan denken.

Iris keek op van haar boterham waar de pindakaas letterlijk vanaf droop. Zij had geen last van nachtmerries. Zij was de hele tijd bewusteloos geweest. Zij had niet hoeven toekijken hoe alles in vlammen opging. Zij had papa niet zien sterven. Zij was niet zoals ik: licht ontvlambaar en in staat om tijdens een driftbui alles in een straal van honderd meter om zich heen te verwoesten. Daarnaast hadden ze Iris tenminste een normale naam gegeven, eentje

waarover ze niet iedere dag met haar moeder hoefde te bakkeleien. Ik wilde degene zijn die naar de regenboog vernoemd was.

Iris zuchtte diep en keek droevig naar een stukje brood in haar hand, alsof ze een net uit het ei gekropen kuikentje naar de slachtbank moest brengen.

‘Wat is er, Iris?’ vroeg mama.

‘Ik heb straks een proefwerk Frans en dat ga ik gigantisch verknallen.’

‘Dat denk je zo vaak en uiteindelijk haal je altijd een voldoende, dus ik snap niet waar je je zo druk om maakt.’ Ik stopte een flinke hap yoghurt in mijn mond en begon als een bezetene op de muesli en de M&M’s te kauwen.

Iris keek me beschuldigend aan. ‘Nou sorry hoor, mevrouw “ik-kan-alles-zo-goed”. Jij hebt makkelijk praten. Jij hoeft nooit te blokken en kunt alle antwoorden zo uit je mouw schudden. Hallo! Er bestaan ook nog mensen die dat niet kunnen.’

Ik zweeg, slikte de hap door en zag haar venijnige blik. Nu leek ze weer op Iris, niet op papa. Zij kon er ook niets aan doen. Niemand kon er iets aan doen. Het was nu eenmaal gebeurd. En het was waar wat ze zei. Ik kon alles heel makkelijk onthouden.

‘Sorry,’ zei ik mompelend.

‘Inderdaad,’ mompelde Iris terug.

‘Hestia, kun jij koken vanavond?’ Mama veegde met haar hand wat broodkrumels van Iris bij elkaar en keek toen even hoofdschuddend naar de vloer, waar de rest lag. ‘Ik moet vanmiddag een grote groep mensen rondleiden in het museum en dat gaat wel een paar uur duren.’

‘Ja natuurlijk,’ zei ik, enthousiaster dan ik me voelde. Ik had eigenlijk na schooltijd aan een nieuw boek willen beginnen. Bovendien baalde ik stiekem een beetje dat ze me nog steeds ‘Hestia’ bleef noemen, maar ik besloot het te negeren. Het had toch geen zin. Bovendien kon mijn moeder voor geen meter koken.

Ik grinnikte in mezelf toen ik dacht aan die keer dat mama met kerst een viergangendiner voor ons had gekookt. Het resultaat was een verbrande rollade, overkookte groente en verkoolde aardappelkroketjes geweest. Dus als ik niet regelmatig zou koken, zagen Iris en ik er over een aantal jaren waarschijnlijk uit als zo’n hongerige

zombie uit *The Walking Dead*.

‘Er ligt gehakt en kip in de koelkast, dus kies maar wat je hebben wilt,’ vervolgde mama.

‘Oké, komt goed.’

‘Dank je.’ Toen legde ze haar hand op Iris’ schouder en keek haar aan. ‘Het komt wel goed, meid,’ zei ze bemoedigend. ‘Zoals altijd.’

Maar aan het gezicht van mijn zusje te zien, had ze er nog steeds weinig vertrouwen in.

Na een kwartier fietsen op normale-mensen-tempo kwam ik aan bij het Torendijk College, de enige middelbare school in ons gelijknamige dorpje Torendijk. Mijn beste vriendin Yvet stond al op me te wachten in een donkerpaarse en getailleerde lange jas met een crèmekleurige wollen muts en dito handschoenen. Ze zag er, zoals altijd, geweldig uit. Een paar plukken blond haar staken onder haar muts vandaan en ze had, net als ik, rode wangen van de ijzige wind. Haar blauwe ogen volgden me ongeduldig tot ik binnen gehoorsafstand was en ze me de vraag kon stellen die ze me nu al een week lang iedere ochtend stelde.

‘Hoi Yf!’ riep ik, terwijl ik naar haar toe liep.

‘Hoi Hes!’ antwoordde ze enthousiast. ‘En? Ben je al van gedachten veranderd?’

‘Nee. Sorry.’

Ze trok een pruillip. ‘Ik ken echt niemand die zijn zeventiende verjaardag niet uitbundig wil vieren.’

‘Ik vind zeventien worden gewoon niet zo belangrijk. Achttien is pas reden voor een feest. Dan mag je opeens alles. Stemmen, drinken, autorijden zonder toezicht...’

Yvet trok een wenkbrauw op. ‘Drinken doen we nu toch ook al?’

Ik gaf haar een duwtje. ‘Je weet best wat ik bedoel. Je komt toch wel morgen?’ vroeg ik.

Ze verruilde haar pruillip voor een glimlach. ‘Tuurlijk kom ik. Ik vind het alleen jammer dat je geen feestje geeft. Maar goed, ergens snap ik het wel. Jij bent nooit zo’n feestbeest geweest.’ Ze rommelde wat in haar tas en een grote grijns verscheen op haar gezicht. ‘Gelukkig is Bas zaterdag jarig en geeft hij wél een feest. In dat mooie grote huis van hem. O... ik heb altijd al willen zien hoe dat

huis er vanbinnen uitziet. En laat ik hier nu net twee uitnodigingen hebben!’ Opgewonden keek ze me aan. ‘Lars en Tom gaan ook,’ zei ze samenzweerderig.

Ik keek naar de andere kant van het schoolplein. Daar stond Bas met een horde meisjes om zich heen, die allemaal probeerden een uitnodiging te bemachtigen. Hij gedroeg zich als een soort god met zijn dure designerkleren aan. Ik moest toegeven dat hij er goed uitzag, maar om nou als een gillende keukenmeid om hem heen te gaan staan... nee, dank je vriendelijk.

Ik probeerde net zo samenzweerderig terug te lachen naar Yvet, toen ik een meisje met een dikke bos donkere krullen zichzelf door de menigte meisjes zag wurmen. Ze pakte twee uitnodigingen uit Bas’ handen en liep vervolgens grijnzend terug naar haar blonde vriendin, die op een paar meter afstand verveeld naar de menigte keek. Waarschijnlijk was ze opgelucht dat ze zichzelf niet hoefde te verlagen door zich tussen ‘het gewone volk’ te mengen. De uitnodiging stopte ze zonder te kijken in haar veel te dure schooltas.

Ik snoof afkeurend. ‘Robine en Eva gaan zo te zien ook naar het feest.’

Yvet knikte. ‘Natuurlijk gaan zij naar dat feest. Ze geven dure cadeaus en bovendien komen er meer mensen als zij ook uitgenodigd zijn, dat weet je best.’ Toen glimlachte ze meelevend. ‘Best zielig eigenlijk dat ze nog minder hersenen hebben dan mijn cavia.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Jouw cavia is al acht jaar dood.’

Yvet haalde haar schouders op. ‘Precies. En dat wil wat zeggen.’

Grinnikend keek ik weer naar Bas, die een nieuwe stapel uitnodigingen uit zijn tas pakte. ‘Waarom doet hij dat eigenlijk zo ouderwets? Tegenwoordig doet iedereen dat via de app of Facebook, toch?’

Yvet keek me aan. ‘Wat kan jou dat nou schelen? We mogen komen, dat is het belangrijkste. Of het nou bij Bas is of op de Noordpool bij de Kerstman, het gaat erom dat er een groot feest is en wij zijn van de partij.’ Bij het woord “feest” trok ze haar perfect geëpileerde wenkbrauwen op.

Ik begon te lachen. ‘Het gaat jou er gewoon om dat Tom er is. Ik dacht dat je helemaal hoteldebotel was van Nick?’

Ze trok haar bovenlip op en snoof. ‘Heb je hem wel eens horen lachen?’

‘Nee, hoezo?’

‘Luister maar eens goed naar de hyena’s uit *The Lion King*. Daar komt het dicht bij in de buurt.’

‘En daarvoor heb je hem aan de kant gezet? Arme jongen. Hij was hartstikke lief voor je.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Hij overleeft het wel. Ik kan gewoon niet met iemand zoenen als ik steeds aan hyena’s moet denken.’

Ik giechelde. ‘Pas maar op, straks bijt hij je nog. Uit wraak.’

Yvet gaf me een schouderduw. ‘Als ik ergens niet bang voor ben, dan zijn het op wraak beluste hyena’s. Hij is me morgen vast al weer vergeten.’

Dat laatste betwijfelde ik. Nick had haar aanbeden alsof ze zijn engel was, rechtstreeks uit de hemel. Hij zou haar niet zomaar opgeven.

‘Vast,’ herhaalde ik, terwijl we naar de ingang liepen en Yvet steelse blikken wierp op Tom. En toch begreep ik het wel een beetje. Yvet was als zesjarige al bang geweest voor hyena’s en kroop iedere keer als we *The Lion King* keken achter een kussen als ze in beeld kwamen.

Meneer Van de Polder stond al bij de deur van het biologielokaal te wachten. Van horen zeggen wist ik dat hij net de veertig was gepasseerd, maar hij zag eruit als een bejaarde. Hij droeg een overhemd met streepjes, die in zijn bruine broek zat gepropt. Bretels zorgden ervoor dat zijn broek niet afzakte en we hadden een paar maanden geleden ontdekt dat hij een toupetje droeg om de kale plek op zijn hoofd te verdoezelen.

Er stonden microscopen en er lagen vellen wit papier op tafel. Ik ging op mijn stoel zitten, naast Yvet, en pakte een pen uit mijn tas.

‘Goedemorgen, dames en heren!’ Meneer Van de Polder wachtte even totdat hij onze volledige aandacht had. ‘Jullie hebben vast wel gezien wat er voor jullie op tafel staat.’ Er klonk enthousiast geroezemoes in de klas. ‘Vandaag gaan we jullie tekenkunsten op de proef stellen. Ik heb hier twee soorten preparaten, een met dunne plakjes aardappel en een met een groen blad erop. In jullie boek op pagina 183 staat een lijstje met onderdelen van een plantaardige cel. Ik wil dat jullie natekenen wat je ziet onder de microscoop en de ver-

schillende onderdelen benoemt met behulp van de lijst in jullie boek.’ Hij liep door de klas met een stapel glasplaatjes en legde bij elk tweetal wat neer.

Op dat moment voelde ik mijn telefoon in mijn broekzak trillen. Snel keek ik waar meneer Van de Polder was en griste mijn telefoon uit mijn zak. Lars aptte of ik zaterdag ook naar het feest van Bas ging. Ik keek zo onopvallend mogelijk zijn kant op, maar Lars had mijn blik al gevangen. Hij knipoogde en trok zijn wenkbrauwen op. Ik rolde met mijn ogen en ging weer rechtzitten.

Yvet giechelde en stootte me aan. ‘Stille aanbieder?’

‘Het is maar wat je stil noemt,’ antwoordde ik, doelend op de gekke stemmetjes die Tom en Lars opzetten bij zo’n beetje iedere les. Yvet barstte in lachen uit, maar deed meteen daarna alsof ze moest hoesten toen meneer Van de Polder wantrouwig haar kant op keek.

Toen hij niet meer op haar lette, keek ze over naar schouder naar Tom. Maar blijkbaar was dat niet voldoende, want een paar minuten later zat ze andersom op haar stoel. Tom grijnsde op zijn beurt zo breed dat zijn wangen bijna barstten.

Ik snapte er niets van. Ze meende het nooit serieus met jongens. En toch gedroeg ze zich iedere keer alsof ze verliefd was dan ooit.

Ik was nog nooit verliefd geweest. Lars was wel leuk, maar mijn hart maakte geen sprongetje als ik hem zag. Mijn zinnen haperden niet als ik met hem praatte. Mijn benen waren niet van elastiek als hij een arm om me heen sloeg. En als hij me aanraakte, joeg dat geen honderdduizend volt door mijn lichaam.

Goed, misschien romantiseerde ik de boel een beetje, maar dat was nou eenmaal wat ik wilde. Vuurwerk. Liefdespijlen. Zinderende passie. Het hele pakket.

Zou je net zien dat mijn ware liefde een neuzenwrijvende Eskimo was uit Groenland.

‘Hoogland, zit je thuis ook altijd zo op je stoel? Even bij de les blijven, hè.’ De stem van meneer Van de Polder bracht me terug bij ons project. Hij keek Yvet, die achterstevoren op haar stoel zat, met een strenge blik aan. Yvet draaide zich echter nonchalant om en zond hem een knipoog, waarna ze naar de poster wees die aan de achterste muur van de klas hing en waarop stond: *Anatomie van de Cel*.

‘Sorry meneer, ik wilde mijn kennis een beetje bijspijkeren en die poster is gewoon veel duidelijker dan het plaatje in mijn boek.’

Meneer Van de Polder zuchtte, want hij geloofde er duidelijk geen enkel woord van, maar hij zei niets meer en liep de klas in om een luid klagende Eva te helpen met haar preparaat.

Toen we een halfuur later klaar waren met de glasplaatjes, zoemde de bel en was het alsof de wereld verging. De school was oud en gehorig en toen alle leerlingen tegelijkertijd hun stoel achteruitschoven, wilde ik het liefst mijn vingers in mijn oren stoppen.

Natuurlijk moest ik wachten op Yvet, die weinig haast leek te hebben het lokaal te verlaten. Ze had spontaan aangeboden om Tom te helpen, die er samen met Lars een zootje van had gemaakt en verplicht de boel moest opruimen voor ze naar hun volgende les zouden gaan. Met mijn ogen probeerde ik Yvet duidelijk te maken dat we naar Engels moesten, want ze wist hoezeer ik de pest had aan te laat komen, maar het hielp niet. Ze zag me niet eens. Ze had alleen maar oog voor Tom en droeg dromerig lachend vernielde preparaten en schijfjes aardappel naar de prullenbak.

Ik haalde mijn agenda tevoorschijn om te checken of ik wel alle opdrachten had gemaakt die we voor Engels moesten doen. Ik gaapte overdreven. De les zou in het teken staan van William Shakespeare. *To be or not to be* dus, een heel uur lang. Met meneer Honing – of Mr Honeybee, zoals we hem gekscherend noemden, omdat hij altijd zo’n vreemd zoemend geluid maakte als hij diep nadacht – die altijd over Shakespeare vertelde alsof hij zijn beste vriend was geweest. Aan zijn kleren te zien hoorde hij bovendien eerder thuis in Middeleeuws Engeland dan in hedendaags Torendijk. Ik hoopte maar dat Yvet nog leuke nieuwe spreuken in haar agenda had staan die ik kon lezen.

Tenminste, als we ooit het biologielokaal nog zouden verlaten.

Na school stond er een grote groep leerlingen in een cirkel om iets of iemand heen. Er werd gejoeld, geschreeuwd en aangemoedigd. Yvet ging schouder aan schouder met Tom staan, die met Lars in de kring stond. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze.

‘Lily Zwarts is weer bezig,’ antwoordde hij met een grijns. ‘Dit keer heeft ze een jongen uit de vijfde uitgedaagd. En ik moet zeggen, die meid kan wel vechten, zeg.’

‘Dat is anders niet iets om trots op te zijn,’ zei Lars. ‘Lily is wel tien keer zo zwaar als die andere gast. En honderd keer gemener.’

‘Die jongen lijkt niet veel ouder dan een jaar of twaalf,’ merkte Yvet op.

Lars haalde zijn schouders op. ‘Hij schijnt een groeiachterstand te hebben opgelopen toen hij klein was.’

Tom begon te grinniken. ‘Toen hij klein was... da’s een goeie.’

Lars wierp hem een geïrriteerde blik toe en keek weer naar het gevecht dat zich recht voor onze neus afspeelde. Ik zag de afkeer in zijn ogen.

‘Iemand zou Lily eens een lesje moeten leren,’ fluisterde Yvet in mijn oor. Haar wenkbrauwen schoten veelbetekenend omhoog, net op het moment dat Lily haar slachtoffer – Govert heette hij, geloof ik – met een snoekduik tegen de grond werkte.

‘Je weet dat ik dat niet kan doen,’ fluisterde ik terug. ‘Ik ben geen superheld en dat zal ik ook nooit worden.’

Yvet was als enige naast mama en Iris op de hoogte van mijn grote geheim. Toen we tien waren, had ik haar laten zien hoe makkelijk ik een vork tot een hoopje metaalpoeder kon reduceren. Maar ik had haar op het hart gedrukt dat ik niet bekend wilde staan als de “freak van Torendijk”.

Yvet rolde met haar ogen en ging nog wat dichtert tegen Tom aan staan, die inmiddels luidkeels Govert stond aan te moedigen. Toen hij merkte dat Yvet naar hem opkeek, glimlachte hij en begon nog harder te roepen.

Lars daarentegen fronste zijn wenkbrauwen en beende naar het midden van de cirkel.

‘Zo is het genoeg geweest,’ zei hij met een stem die veel volwassener klonk dan de stemmetjes die hij en Tom hadden opgezet in het biologielokaal. Hij pakte Lily bij haar middel beet en sleurde haar naar de rand van de kring alsof ze niets woog. Ik zou hebben geloofd dat Lars net zo sterk was als ik als ik hem niet zo hard had horen hijgen.

Lily de Walrus probeerde Lars een mep te verkopen, maar hij klemde haar armen vast langs haar middel, waardoor ze vrijwel niets meer kon. Ze probeerde nog wel te schoppen en haar ogen spuwden vuur. Even leek ze precies op zo’n gemuteerd wezen uit de boeken die ik zo graag las.

Maar Lars bleef kalm en nam haar mee naar binnen, waar inmiddels twee docenten waren verschenen die het van hem overnamen. Ik snoof. Mooi stelletje lafaards waren ze, dat ze het een leerling als Lars lieten opknappen en zelf geen poot uitstaken.

Toen walgde ik van mezelf, want ik besepte dat ik precies hetzelfde had gedaan. Een falende lafaard was ik. Niets meer en niets minder.

Eva en Robine wierpen zich giechelend zo ongeveer in Lars’ armen toen hij terugkwam, maar hij sloeg er geen acht op, trok zich voorzichtig los en liep onverstoord verder over het plein. Eva en Robine keken hem vol adoratie en bijna kwijlend na.

Yvet noemde ze iets wat leek op ‘aanstellerige aasgieren’, legde haar hand op mijn rug en duwde me in de richting van de fietsenhokken. ‘Typisch iets voor Lars om ertussen te springen,’ mompelde ze.

Lars wel, leken haar ogen te zeggen. *Jij niet*. Lars had een gloeiende hekel aan pesten en dat liet hij merken ook. Doordat hij fanatiek aan wedstrijdzwemmen deed, had hij enorme schouders en kon bijna niemand iets tegen hem beginnen als hij je eenmaal vasthad. Zeker Lily de Walrus niet.

Ik pakte zwijgend mijn fiets. Lars stond Tom een stukje verderop flink de les te lezen, maar Tom haalde zijn schouders op, zei iets wat leek op “sorry”, maar ik kende Tom. Het speet hem helemaal niet. Vechtpartijen waren puur vermaak voor hem. Vandaag was niet de eerste keer dat ik me afvroeg waarom Tom en Lars in vredesnaam vrienden waren.

Lars had me vanuit zijn ooghoek waarschijnlijk zien staren, want hij draaide zich om en ving mijn blik.

Plotseling vervaagde de wereld om me heen en was Lars Lars niet meer. Hij was veranderd in een andere jongen. Hij had donkerblond haar, net als Lars, maar bij hem vielen de voorste plukken over zijn voorhoofd. En zijn blauwe ogen... Dit blauw was zo fel dat zijn hele gezicht oplichtte.

En hij had me vast. Het was nacht en we stonden ergens... hoog boven de grond? Ik voelde zijn hart wild tegen het mijne kloppen, zijn lippen maar een stukje bij mijn mond vandaan...

‘Hes, wat doe je?’

Yvets stem bracht me weer bij mijn positieven. Knipperend met mijn ogen probeerde ik mijn zicht weer helder te krijgen. Verbaasd staarde ik naar mijn arm, die op Lars’ schouder lag.

Abrupt liet ik mijn arm zakken. ‘Sorry.’

Lars grinnikte, maar zijn ogen stonden bezorgd. ‘Gaat het? Je leek even helemaal van de wereld.’

Tom stompte hard tegen Lars’ arm. Hij grijnsde. ‘Dûh. Je hebt net de held uitgehangen. Natuurlijk is ze van de wereld.’

Lars negeerde hem. ‘Hester, ik meen het. Is alles goed met je?’

‘Ja, Hes,’ zei Yvet. ‘Je keek heel eng. Alsof... alsof je niet hier was of zo.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik heb slecht geslapen vannacht. Ik ben gewoon moe. Dat is alles.’

Maar dat was niet alles natuurlijk. Waarom had ik dat gezien? Waarom had ik me zo raar gevoeld? En wie was die jongen? Ik had hem nog nooit van mijn leven gezien.

Yvet kneep haar ogen tot spleetjes. Ze geloofde me niet, ze kende me te goed.

Lars legde aarzelend een hand op mijn schouder. Hij liet zijn blik op mij rusten, maar de beelden van zojuist kwamen niet meer terug.

Ergens was ik daar blij om, want ik had geen idee wat ik ervan moest denken.

Aan Lars' gezicht zag ik dat hij naar woorden zocht, maar kennelijk wist hij niet de juiste dingen over zijn lippen te krijgen. Hij kneep zachtjes in mijn schouder en liet me toen los.

'Tot morgen,' zei hij uiteindelijk.

Ik glimlachte en stak mijn hand naar hem op toen hij en Tom wegfietsen.

Meteen trok Yvet me aan mijn jas. 'Waar ging dát over? En vertel me niet dat het door slaapgebrek komt, want je hebt altijd slaapgebrek. En dan doe je ook niet zo.'

Zuchtend stapte ik op mijn fiets. Yvet hing aan mijn lippen toen ik het haar vertelde. Toen onze wegen zich scheidde, was ze ervan overtuigd dat ik naast mijn kracht ook de gave had om in de toekomst te kijken. Maar zelfs als deze jongen onderdeel van mijn toekomst zou zijn, waarom had ik hem dan gezien toen ik naar Lars zat te staren?

Om mezelf gerust te stellen, besloot ik dat het een hallucinatie moest zijn geweest. Ik had inderdaad al heel lang slaapgebrek. En omdat ik vandaag had zitten nadenken over elastieken benen en harten die sprongetjes maakten, hadden mijn hersenen gewoon een jongen voor me verzonnen. Eentje die een klein beetje op Lars leek. Ik viel nou eenmaal op blond haar en blauwe ogen.

Misschien moest ik vanavond gewoon een keer lekker vroeg naar bed gaan en hopen dat ik geen nachtmerrie zou krijgen.

Die avond maakte ik spaghetti bolognese. Ik stond nog wat in de pan met saus te roeren toen ik om halfzeven de auto van mijn moeder de oprit op hoorde rijden. ‘Iris, mama is thuis! Zet jij de borden op tafel?’

Iris keek niet op van haar boek.

‘Moet ik hier alles alleen doen of zo? Ik heb ook al gekookt!’

‘Je vindt het toch leuk om te koken?’ Dit keer keek ze me wel aan.

‘Ja, maar dat is nog geen reden om niet te helpen met tafeldekken. Je kunt best wat meer voor mama doen. Ze werkt al zo hard.’

‘Dat jij het ooit in je hoofd hebt gehaald om alles voor mama te doen wil niet zeggen dat ik dat ook moet doen. Bovendien struikel ik toch over het snoer van de stofzuiger en daardoor valt er een vaas of zo op de grond en dan kan ik weer helemaal opnieuw beginnen.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Het lijkt me veiliger voor iedereen als ik hier gewoon blijf zitten.’ Ze richtte haar aandacht weer op haar boek.

Ik stampte met mijn voet op de grond en beende met grote stappen de keuken in. Met een hels kabaal rammelde ik met de borden en zette ze neer. Er verscheen een klein barstje in een van de borden. *Oeps, sorry mam.* Ik gooide het bestek er met een rotgang naast. Ik haalde een paar keer diep adem om mezelf weer onder controle te krijgen en liep toen zuchtend terug naar de keuken om de pannen op te halen.

Op dat moment ging de voordeur open en even later kwam mijn moeder binnen, haar handen tegen elkaar aan wrijvend om warm te worden. Ze liep meteen door naar de kamer en plofte neer op de bank. Ze stonk een uur in de wind naar de zware tabak die haar baas altijd rookte en waar ze niet aan kon ontsnappen in haar pauzes.

‘Pfff, ik ben blij dat ik thuis ben. Wat kunnen mensen vermoeiend zijn, zeg! Sommigen weten echt helemaal niets van de Griekse ge-

schiedenis. Ze hebben geen idee wie Zeus was en de meesten wisten niet eens wat de reden was voor het inzetten van het Paard van Troje!

‘Mam, er bestaan ook nog mensen die geen archeologie hebben gestudeerd,’ zei ik lachend.

‘Jullie kennen het verhaal van Helena van Troje toch ook?’

‘Hoe kunnen we dat nou níét weten?’ vroeg Iris sarcastisch, die even opkeek van haar boek.

‘Mam...’ zei ik, terwijl ik mijn wenkbrauwen optrok. ‘Je vertelt die verhalen al sinds we kunnen lopen. Dat is niet bij iedereen zo. Bij Yvet niet in ieder geval.’

Bij Yvet thuis draaide alles om mode, make-up en roddelbladen. Alles was zo spik en span dat ik er vroeger nooit mijn schoenen uit durfde te trekken uit angst om met mijn zweetsokken de kamer vies te maken. Haar moeder Cynthia was fulltime visagiste geworden nadat Yvets vader acht jaar geleden zijn gezin in de steek had gelaten voor een Australische vrouw.

De baan van mijn moeder als gids in een museum zou niets voor Yvets moeder zijn. Al dat gebazel over Griekse goden... Toch zag ik hoe gelukkig het mijn moeder maakte. Hoe ze opleefde als ze een boek over de mythen en legenden van de Griekse beschaving aan het lezen was.

Mama keek me aan en zakte nog wat verder onderuit. ‘Nou ja, ik had gewoon verwacht dat mensen die een rondleiding boeken bij een museum een soort van algemene kennis zouden bezitten en me niet de hele tijd zouden bestoken met domme vragen en opmerkingen.’

‘Er bestaan geen domme vragen, mam. Alleen domme antwoorden. Dat zei je vroeger altijd tegen ons. Weet je nog? En bovendien, daarom gaan die mensen toch naar het museum? Om iets te leren?’

Mijn moeder rolde met haar ogen en keek met fronsende wenkbrauwen om zich heen. ‘Heb je nou al weer afgestoft en opgeruimd? Zo veel troep lag er niet, toch?’

‘Jouw boeken zijn geen troep, maar ze liggen overal, mam. En de tafel was stoffig.’

Mijn moeder zuchtte, tilde haar hand op en streelde mijn wang. ‘Waarom geef je mij soms het gevoel dat jij de volwassene bent hier in huis?’ Ze glimlachte. ‘Je bent altijd al zo’n wijsneus geweest.’

Ik glimlachte terug. ‘Nou, soms is dat nodig.’

Iris dook gniffelend weg met haar gezicht verstopt achter haar boek.

Mijn moeder zuchtte. ‘Dat zou niet zo moeten zijn.’

Ik haalde mijn schouders op, stak mijn hand naar haar uit, die ze vastgreep, en trok haar omhoog. ‘Wat maakt het uit? Kom, we gaan eten. Het is spaghetti geworden.’

Iris klapte haar boek dicht en huppelde naar de tafel, blij verkondigend dat haar proefwerk lang niet zo moeilijk was geweest als ze had gedacht. Ik moest mijn lippen stevig op elkaar drukken om niet ‘Zie je wel!’ te zeggen.

‘Mam,’ zei ik toen we eenmaal aan tafel zaten. ‘Ik heb zaterdagavond een feestje van Bas, en Yvet wil blijven slapen, omdat ze ’s nachts niet in haar eentje over straat mag fietsen.’

‘Dan fiets jij toch met haar mee terug?’ vroeg Iris. ‘Jij wordt nooit moe en slaat enge mannen gewoon tot moes als dat nodig is.’ Ze zweeg even en grijnsde. ‘Of als je daar zin in hebt.’

Ik negeerde die laatste sneer en stak, heel onvolwassen, mijn tong naar haar uit. ‘Je vindt het toch altijd zo gezellig als Yvet blijft slapen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘*Whatever.*’

O, ik haatte het als ze zo deed. Ik sloot mijn ogen, telde tot tien en ademde diep in en uit. Toen keek ik mijn moeder aan. ‘Mag het, mam?’

Mijn moeder knikte. ‘Natuurlijk mag je gaan. Je zit te veel thuis de laatste tijd. Het is goed voor je om iets leuks te doen met je vrienden.’

Ik stond op, gaf haar een kus – waarop Iris met haar ogen rolde en met haar vinger in haar keel kotsbewegingen maakte – en schrokte de rest van mijn spaghetti naar binnen.

Mijn moeder had haar blik op oneindig gezet en draaide langzaam wat sliertjes om haar vork. Waarschijnlijk was ze in gedachten met Zeus aan het dansen of zo.

Iris ving mijn blik, keek me even onderzoekend aan en zei toen zachtjes: ‘Ik wou dat je Lily eens een flinke mep verkocht. Tessa zei dat Govert vierendertig hechtingen nodig had.’

Meteen stak het ‘je-bent-een-lafaard’-gevoel weer de kop op. ‘Dat

zou niets oplossen.’

‘Echt wel. Iedereen zou zo bang voor je zijn, dat ze minstens honderd meter bij je uit de buurt blijven. En niemand zou het in zijn hoofd halen om te gaan vechten. Lijkt me geweldig.’

‘O ja, echt super als iedereen je behandelt alsof je van een andere planeet komt.’

Iris lachte. ‘Het zou helemaal tof zijn als je ook nog in een buitenaardse taal gaat praten, je weet wel, *bliep bliep hoop hoop bliep*.’ Ze bewoog haar vingers boven op haar hoofd heen en weer.

Ik keek haar aan alsof ze niet goed was geworden.

‘Heb je Lars gezien vanmiddag?’ ging ze verder. ‘Die jongen verdient een gouden medaille als het op het oplossen van gevechten aankomt.’

Ik knikte. ‘Lars is de held van de dag.’

‘Niet alleen van de dag. Ik snap niet waarom je geen verkering met hem neemt.’

‘Verkering neem je niet, Iris, dat krijg je,’ zei ik.

‘Hoe weet jij dat nou? Je hebt nog nooit verkering gehad.’

‘Ik heb wel...’ Abrupt hield ik mijn mond. Twee weken lang hadden Lars en ik iets gehad, maar we wisten allebei niet wat dat ‘iets’ was. We hadden gezoend, wat fijn was, maar toen mijn hart geen sprongetje maakte en mijn benen niet in elastiek veranderden, had ik er een einde aan gemaakt, iets wat Yvet me nog steeds kwalijk nam, omdat ze een dubbeldate wel zag zitten.

Dus in feite had Iris gelijk. Ik had nog nooit verkering gehad. Ik haalde mijn schouders op en ging verder met eten. Iris keek me triomfantelijk aan en propte onhandig een grote hap spaghetti in haar mond.

Mama was nog steeds met haar hoofd in Griekenland en had zo te zien gelukkig niets van het gesprek meegekregen.

Nadat ik de tafel afgeruimd en de vaatwasser aangezet had, pakte ik een raketje uit de diepvries en ging naar boven. Ik rende de trap op – ik sloeg steeds twee treden over – en slingerde mezelf als een aap over de balustrade de overloop op. Voordat ik de deur van mijn kamer achter me dichtdeed was mijn moeder blijkbaar uit haar trance ontwaakt, want ik hoorde haar pianospelen op de oude piano die al jaren in onze woonkamer stond. Ik had jaren les gehad en af en toe

samen met haar gespeeld, maar de laatste tijd was daar de klad in gekomen. Nu speelde ik alleen nog maar als ik zenuwachtig was. Of om mama een plezier te doen.

Mijn kamer lag er nog net zo bij als ik hem vanochtend had achtergelaten. Het dekbed lag half opengeslagen op mijn bed, mijn tandenborstel lag nog in het wasbakje in de hoek van mijn kamer en de deur van mijn antieke kledingkast stond nog open.

Ik ging op mijn bed zitten en liet me achterovervallen op het zachte matras. Ik aaide met mijn hand over het lichte hout van mijn bed en herinnerde me hoe mijn vader geprobeerd had het zelf in elkaar te zetten. Ten eerste had hij, nadat hij alles uitgepakt had, alle schroefjes door elkaar gegooid door per ongeluk tegen het bakje aan te schoppen. Ten tweede had hij het verkeerde schroefje op de verkeerde plek geprobeerd te bevestigen. Ten derde was de accu van de accuboormachine na twee schroeven leeg. En ten vierde had hij zich vervolgens met een hamer zo hard op zijn vingers geslagen, dat ik me afvroeg of ze misschien gebroken waren. Dat was het moment dat ik had geopperd om het voor gezien te houden. Maar mijn vader, trots als hij was, wilde niet opgeven. Na uren boren, timmeren, vloeken en met zijn vingers beurs van de klappen die ze hadden opgevangen, stond er daadwerkelijk een bed tegen de muur. En het was niet in elkaar gezakt toen ik erop ging zitten.

Dat was inmiddels elf jaar geleden en nog steeds stond het als een huis. Het was een van de laatste dingen die hij voor ons had kunnen doen en als ik ooit op kamers ging, zou ik dit bed meenemen, zodat papa altijd een beetje bij me was.

Ik keek naar het plafond, waar ik, toen ik een jaar of zes was, allemaal lichtgevende sterren op geplakt had. Het had wel iets vertrouwds als ik 's nachts wakker werd en de sterren zag.

Ik had in al die jaren nooit de behoefte gevoeld om mijn kamer te veranderen.

Ik stond op om spullen te pakken voor een hete douche.

Even bleef ik staan bij de foto van mijn vader, die op een plankje boven mijn bureau stond. Die foto was in de zomer voor zijn dood gemaakt, toen we met zijn allen op vakantie waren op Rhodos. Hij stond er breed lachend op, wijzend naar de opgegraven stad Kamiros achter hem. Het was altijd mijn lievelingsfoto geweest, omdat dat de

vader was zoals in mijn herinnering. Hij was altijd vrolijk, zorgeloos en ongelooflijk grappig. Iris en ik konden hem bijna nooit op een slecht humeur betrapten. Niets was hem te gek.

Toen dacht ik weer aan mijn nachtmerrie en vervolgens aan al dat bloed, waar zijn benen hadden moeten zitten, en ik rilde. Daar wilde ik nu niet aan denken. Snel liep ik naar de badkamer en probeerde de nachtmerrie uit mijn gedachten te bannen. Daar kreeg ik vannacht meer dan genoeg van voor mijn kiezen.

Toen ik na het douchen beneden kwam in een oude joggingbroek en een vestje, was mijn moeder National Treasure aan het kijken, wat geen verrassing was, want ze keek die film standaard iedere week. Iris en ik wisten nog steeds niet of dat nou vanwege de archeologische vondsten was of vanwege Nicolas Cage, maar we vermoedden het laatste.

Tegen een uur of tien ging ik naar bed, zodat ik er morgen op mijn verjaardag niet uit zou zien als een zombie. Ik zette de wekker op mijn telefoon, omdat ik vanmiddag vergeten was een nieuwe wekkerradio te kopen en hoopte vurig dat ik hem morgenvroeg niet kapot zou gooien, want ik zou het niet overleven zonder telefoon. Mijn hele leven stond erin. Ik gaapte en knipte het lichtje uit. Als ik morgen wakker werd, was ik zeventien. Ik kneep mijn ogen dicht en wenste, zoals iedere avond, dat Meneer Nachtmerrie een keer over zijn zwarte hart zou strijken en mij een nachtje oversloeg. Als verjaardagscadeau.